

smugling i Sverige som beskrevet i anklageskriftet. Retten tiltrådte endvidere, at forholdet var strafbart efter svensk ret og bemærkede, at der under sagen, således om tiltalen var formuleret, alene skulle tages stilling til forhold vedrørende svensk toldområde og svenske afgifter.

Efter en gennemgang af ovennævnte forarbejder bemærkede landsretten, at det på baggrund af udformningen af bemærkningerne til lovforslaget til gennemførelsesloven måtte antages, at lovgiver var gået ud fra, at loven ikke indebar en udvidelse af gyldighedsområdet for territorialt begrænsede danske straffebestemmelser ud over med hensyn til de i bemærkningerne nævnte kvalificerede omstændigheder. På den baggrund fandt retten ikke grundlag for at anvende den danske toldlov i det foreliggende tilfælde, og de tiltalte blev frifundet for dette forhold.

I lyset af de nævnte forarbejder til overførselsloven og den omtalte dom fra Vestre Landsret finder Justitsministeriet ikke grundlag for nu at tillægge konventionens artikel 7, stk. 2, en vidererækkende betydning. Justitsministeriet finder endvidere ikke, at en ændring af overførselsloven, hvorved ordlyden af artikel 7, stk. 2, skrives ind i selve lovbestemmelsen, er en hensigtsmæssig fremgangsmåde, når formålet er at gennemføre en reel udvidelse af visse danske bestemmelser territoriale gyldighedsområde.

Justitsministeriet er imidlertid enig med udvalget i, at det er væsentligt, at Danmark ikke fremstår som et land, der hverken vil retsforfølge egne statsborgere for kriminalitet rettet mod andre landes fiskale interesser eller udlevere personerne til retsforfølgning i det pågældende land.

Justitsministeriet har derfor overvejet, om der er behov for på anden måde at foretage en ændring af overførselsloven, således at danske fiskale bestemmelser udstrækkes til også at finde anvendelse i forhold til situationer, hvor kriminaliteten er rettet mod andre landes fiskale interesser.

Justitsministeriet finder det i den forbindelse væsentligt at fremhæve, at der siden udvalget tilendebrogte sine overvejelser om spørgsmålet, er gennemført en række ændringer af lov om udlevering af lovovertrædere. Både med vedtagelsen af lov nr. 378 af 6. juni 2002 (anti-terrorpakken) og lov nr. 433 af 10. juni 2003, der gennemførte EU-rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, er Danmarks muligheder for at nægte udlevering af egne statsborgere til strafforfølgning i udlandet blevet begrænset ganske betydeligt i forhold til retstilstanden ved betænkningens afgivelse. Det er i forbindelse med udvidelsen af adgangen til at udlevere danske statsborgere blevet fremhævet som et

bærende hensyn, at straffesager som hovedregel bør gennemføres dér, hvor overtrædelserne er begået, og beviserne og eventuelle vidner befinder sig.

Hertil kommer, at udleveringslovens krav om dobbelt strafbarhed ved skatte- og afgiftssager i praksis anses for opfyldt, hvis der i dansk ret findes en gerningstype, som svarer til den, der er anført i udleveringsbegæringen. Det er således ikke en betingelse for udlevering, at der i Danmark er fastsat regler om skatter, afgifter eller told, som svarer til reglerne i lovgivningen i den stat, der anmoder om udlevering.

På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at behovet for at skabe adgang til, at man i Danmark kan retsforfølge personer for overtrædelser, der er rettet mod fremmede staters fiskale interesser, og dermed ikke i dag er beskyttet efter dansk lovgivning, må antages at være meget begrænset. Dette skal sammenholdes med, at der i givet fald ville være tale om en ganske vidtrækkende ændring, som efter omstændighederne ville indebære, at der i det danske retssystem skulle gennemføres i nogle tilfælde ganske omfattende sager om økonomisk kriminalitet rettet mod andre staters offentlige myndigheder.

På den baggrund er Justitsministeriet afstået fra at stille forslag om ændring af overførselsloven, således som det er foreslået i betænkningen.

8. Klager over Rigspolitechefens afgørelser som ansættelsesmyndighed

8.1. Gældende ret

Justitsministeren er efter retsplejeloven kapitel 11 politiets øverste foresatte, og ministeren udøver sin beføjelse gennem bl.a. Rigspolitechefen. Der består således et almindeligt forvaltningsretligt over-/underordningsforhold mellem Justitsministeriet og Rigspolitechefen. Rigspolitechefens afgørelser i konkrete sager kan i kraft heraf påklages til justitsministeren, medmindre klagemuligheden i det enkelte tilfælde er afskåret ved lov.

En af Rigspolitechefens centrale opgaver er at fungere som central ansættelsesmyndighed for politiets ikke-juridiske personale. Rigspolitechefen har til denne opgave oprettet en personaleafdeling, som varetager ansvarsområderne ansættelse, personaleadministrative sager, disciplinær- og sygesager, internationale udsendelser, personalepolitik, organisations- og personaleudvikling samt personalelægen.

Justitsministeren fungerer som nævnt efter det almindelige forvaltningsretlige over-/underordningsforhold som klageinstans for Rigspolitechefens konkrete afgørelser, herunder inden for ansættelses- og